

Du är min mormor
Du är min mamma
Du är min syster
Du är den jag älskar
Du är den jag hatar
Du är alla andra kvinnor
Du är jag

Klorna skrapar. Smuts fastnar där under.
HÄNDERNA ARBETAR krampaktigt.
Varje stygn har en mening, en inneboende smärta som kommer ur den
oundvikliga organiska massa av kött och vätskor som DET bär runt på.
Åldrandet tar ut sin rätt och det som blir kvar är det förtvinade, ett minne av.
Ett liv i lyx och överflöd i hets av perfektion.
TIDEN! VARFÖR HAR DU FÖRSPILLT TIDEN!?
Det krackelerar, spricker upp och sipprar ut ur det där som alltid skaver.